

vending af det ærede Medlem. Ved den første Afgjørelse har Domstolen nemlig kun erklæret, at den paagældende Embedsmand har begaaet en Forseelse, og den har i denne Anledning altsaa kun dømt ham til en Mulet eller til Fængsel. Men nu kan man meget godt bagefter oplæste det Spørgsmaal, hvorvidt den Embedsmand, hvem en saadan Dom er overgaaet, derfor maa erkendes at have mistet den for hans Embedes Førelse nødvendige Agtelse og Tillid. Der har været flere Tilfælde i vor Administration, hvor en Embedsmand er bleven sat under Tiltale og bleven kjendt skyldig i en Forseelse, for hvilken han er dømt til Bøder eller Fængsel, uden at Regjeringen dog, selv efter en skarp Bedømmelse af hans Forhold, har fundet, at han har gjort sig usikket til at kunne blive i sit Embede. Det ærede Medlem for 11te Kreds vil altsaa see, at den Bemærkning er fuldkommen rigtig, at en Embedsmand, efterat være bleven dømt, og efterat det Factum er blevet konstateret, at en Forseelse er begaaet, meget godt kan paany fordrø prøvet, hvorvidt denne Forseelse er af den Besskaffenhed, at han derfor bør have mistet sin Pensionsret. Men i saa Fald komme, saavidt jeg skønner, Domstolene i en overordentlig vanffelig Stilling. Det vil nemlig erindres, at næsten alle de Paragrapher i Straffeloven, som omhandle Embedsforbrydelser, med Hensyn til Straffen derfor give Domstolene Valget mellem Bøder, Fængsel og som sidste Straf Embedsfortabelse. Men naar nu en Domstol, som for en Forseelse, for hvilken en Embedsmand har været sat under Tiltale, har kjendt ham Bøder eller Fængsel, derefter bliver spurgt om, hvorvidt han ikke nu ogsaa bør have mistet sin Pensionsret, saa er det egentlig det Samme som — eller det vil i det Mindste meget let stille sig som overmaade lidt forskjellig deraf —, om man spurgte Domstolen, om den ikke hellere burde have dømt ham til at miste sit Embede; thi det vil jo erindres, at Tabet af Pensionsretten er meget nær den eneste i Lovgivningen udtryffeligg hjemlede Folge af at blive dømt fra Embedet. Den Gradation, som Domstolen, naar en Embedsforseelse bringes under dens Paakjendelse, maa søge at træffe mellem

dens forskjellige Grader for at kunne afsætte den Straf, som Lovgivningen derfor fastsætter, bliver forvissnet, saasnart det bagefter vil kunne komme under Domstolens Paakjendelse, om ikke egentlig ogsaa Pensionsretten burde være fortabt. Derfor troer jeg ogsaa, at de ærede Medlemmer, som have meent, at den omtalte Fremgangsmaade maatte siges at være streng mod Embedsmanden, tage overmaade meget feil heri. Saalænge der nemlig ikke kan gives anden Veiledning med Hensyn til en saadan Dom end disse almindelige Udtryk som: „han har gjort sig skyldig i et Forhold, der maa svække den for hans Stilling nødvendige Agtelse og Tillid“, saa ville Domstolene lade sig lede af Bestemmelserne i Straffeloven til kun at besvare dette Spørgsmaal bekræftende i de groveste Tilfælde. Dette troer jeg, som sagt, vil blive Folgen, og derfor antager jeg heller ikke, at Forlaget, saaledes som det er stillet her under Nr. 2, vil vise sig hensigtsmæssigt. Derimod erkjender jeg, at det Punkt, der blev fremdraget af det ærede 7de kongevalgte Medlem (Ussing) maa tages under Overveielse, idet der gaaffe vist kan indtræde saadanne Tilfælde, hvor Tvivl er tilstede om det Factiske. Det er muligt, at man kan finde en Veie at gaae, hvorved der gives den vedkommende Embedsmand, der maaskee er uskyldig anklaget eller har faaet et Skin paa sig af at have begaaet Noget, som han erklærer ikke at have begaaet, Veilighed til at komme til sin Ret, og, kan noget Saadant findes, vil det være mig overmaade kjært. Men jeg troer ikke, at det vil være hensigtsmæssigt paa nogen Maade at bringe selve Hovedspørgsmaalet, om Pensionsretten var forbrudt, under Domstolens Paakjendelse i saadanne Tilfælde, hvor der ikke finder Tiltale til Embedsfortabelse Sted.

Seg vil altsaa tillade mig at anbefale Thinget foreløbig at blive staaende ved det, der er optaget i Lovforslagets § 2. Og jeg skal da nu tillade mig at fremsætte nogle Bemærkninger med Hensyn til de Vædringsforslag, der under Nr. 3 ere stillede til den nævnte Paragraph. Seg vil da sige, at de tre sidste af disse Vædringsforslag, dem under b, c og d, kan jeg ikke indvende Noget imod. Seg